

5

Pondelok 8. júna, 23.15

Milý denníček!
Dnes asi poriadne nezaspím, tak si sem budem radšej písať. Celý deň som čakala, že sa niečo stane. Také kúžlo, ak sa podarí, predsa musí niečo spôsobiť.

No nestalo sa nič. Nešla som do školy, lebo mama si myslí, že sa potrebujem dať dokopy. Hnevala sa, že Matt a Meredith boli u mňa v nedeľu večer tak dlho, a povedala, že si musím oddýchnuť. No vždy, keď si ľahnem, vidím Sue. Jej otec rečnil na Eleninom pobrebe. Ktovie, kto bude rečniť na pobrebe Sue v stredu?

Už na také veci nesmiem myslieť.

Možno si ešte skúsím pospať. Ak si ľahnem so slúchadlami na ušiach, možno Sue neuvidím.

Bonnie vrátila denník do zásuvky nočného stolíka a vybrala prehrávač. Prepínala stanice a unavenými očami hľadela na strop. V praskote statickej elektriny sa zrazu ozval hlas moderátora.

„A teraz vám pustíme starú, ale jarú skladbu, pieseň pre tých z vás, ktorí milujú päťdesiate roky. Dobrú noc, srdiečko, zaspieva kapela The Spaniels. Song pochádza z albumu, ktorý vyšiel vo firme...“

Bonnie na tónoch hudby odplávala do sveta spánku.

Zmrzlinový koktail mal jahodovú chuť. Taký mala Bonnie rada. Hrací automat púšťal Dobrú noc, srdiečko a stôl bol čistý, až sa ligotal. Lenže Elena, pomyslela si Bonnie, by si v živote neobliekla sukňu s aplikáciou pudlíka.

„Prosím ťa, čo tu robí ten pudlík?“ povedala a ukázala na sukňu. Elena zdvihla zrak od fondánového pohára. Plavé vlasy mala vyčesané do chvosta. „Kto už vymyslí taký gýč?“ pokračovala Bonnie.

„Ty, hlupáček. Ja som tu len na návšteve.“

„Aha.“ Bonnie si odpila z koktailu. Sny. Mala sa ich prečo báť, to tušila... ale prečo? To jej ešte nedochádzalo.

„Nemôžem zostať veľmi dlho,“ povedala Elena. „Myslím si, že už vie, že som tu. Len som ti prišla povedať...“ Zamračila sa.